

ПІДБЕРЕЗНИЙ
Микола Петрович

Випускник
металургійного факультету (1986)

Директор Дніпровського металургійного
комбінату (1985–1986, 1994–1997)

Кандидат технічних наук.
Лауреат Державної премії України
в галузі науки і техніки.

Заслужений робітник промисловості України

Народився 31 травня 1944 р. в м. Верхньодніпровську в родині робітників Петра Олександровича й Параски Семенівни Підберезних. Батьки працювали на коксохімічному заводі, згодом Петро Олександрович улаштувався до цеху ремонту прокатного обладнання Дніпровського металургійного заводу ім. Ф. Е. Дзержинського. З його ім'ям пов'язані героїчні сторінки в історії повоєнної відбудови заводу, гідними спеціалістами прагнув бачити і своїх синів, тому вимагав від них по максимуму.

У 1959 р., після закінчення семирічної школи, Микола Петрович вступив до металургійного технікуму, обравши батьківську спеціальність — устаткування металургійних заводів. Літню практику щороку проходив у ЦРПО Дніпровського металургійного заводу (ремонт в гарячих цехах заводу), а зимову — на вагоперекидачі доменного цеху. На відмінно закінчивши технікум, із 1963 р. М. П. Підберезний працював машиністом центральної мастильної установки цеху прокатки періодичних профілів «Дзержинки» під керівництвом А. П. Січового. Звідти пішов на армійську службу, туди ж і повернувся.

Як повсякчас наголошує Микола Петрович, йому випала можливість трудитися пліч-о-пліч із багатьма неординарними людьми, професіоналами з великої літери. Три роки відпрацював слюсарем, бригадиром слюсарів на ТЗС, очолював техбюро, потім — конструкторське бюро новопрокатного цеху, був механіком цеху, заступником головного механіка по прокатних цехах.

У 1973 рр. М. П. Підберезний без відриву від виробництва закінчив Дніпродзержинський індустріальний інститут ім. М. І. Арсенічева за фахом «Механічне устаткування заводів чорної металургії».

Інспектуючи завод, міністр чорної металургії УРСР Д. П. Галкін відзначив високу компетентність і професіоналізм М. П. Підберезного, який доповідав про хід ремонту в новопрокатному цеху. З подачі міністра Миколі Петровичу запропонували очолити цех. У його житті це був плідний період реалізації численних ідей і проектів, збагачення новим досвідом.

Незабаром Микола Підберезний отримав нове призначення — на посаду заступника головного інженера з капітальних ремонтів і реконструкцій.

Під його керівництвом демонтовано шосту доменну піч, на якій у 50-ті рр. переробляли уранові руди і яка становила екологічну загрозу; в рейкобалковому цеху побудовано й уведено в експлуатацію ділянку вповільненого охолодження рейок.

У період, коли «Дзержинку» очолював досвідчений металург К. Г. Носов, М. П. Підберезний працював головним механіком, начальником виробничого відділу, головним інженером комбінату. Під час перебудовчих процесів у економіці України він деякий час очолював виробничий відділ створеного замість профільного міністерства Державного виробничого об'єднання «Південметалургпром». Коли Дніпровський металургійний комбінат очолив Ю. М. Борисов, його першою умовою стало: головним інженером повинен бути М. П. Підберезний. Тож упродовж непростих 1990–1994 рр. ці двоє непересічних металургів разом «вели» «Дзержинку», незмінно дотримуючись курсу на технічне переозброєння.

Як керівник Микола Петрович Підберезний завжди вмів поєднувати надійність і вимогливість, далекоглядність і проникливість, компетентність і діловитість, здібність до прогнозування перспективи й організаторський талант. У 1994–1997 рр. він очолював Дніпровський металургійний комбінат. Це були непрості роки для металургійного комплексу України, коли розрахунки за газ та електроенергію, виплати зарплат стали неабиякими проблемами. Але й від планів модернізації виробництва на «Дзержинці» не відмовлялися, обравши пріоритетом розвиток киснево-конвертерного комплексу. У 1994 р. в експлуатацію ввели дві машини непервного литва заготовок.

Уже працюючи на високих керівних посадах, Микола Підберезний здобув другу освіту за фахом «Обробка металів тиском», а в 1994 р. йому присвоєний науковий ступінь кандидата технічних наук. Він — лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки, заслужений працівник промисловості України.

Сьогодні Микола Петрович — на заслуженому відпочинку, але продовжує стежити за новими тенденціями в металургії, інноваціями на рідній «Дзержинці».